

DEMUS GÁBOR

titkuk van, *hisz nem lehetsz fölényes,*

*buszból mesés a kert, a házfal, súly
van az építőkön, melyet
elhagysz. kellene*

hinni, sok-sok bárány horpadó
vagy sarjadó aklok felé, és sötét
szagokra torpant árnyuk
a régi szavak.

*e domb oldalát kijárták,
az ösvényen
réztűz és kolomp,
alkalom,*

miként az erdő, törzsnek dőlsz, egy barát kérge, nyomata
a hátadon, jól csordítja a fényt, a lábadnál
a város már fölgyúlt
természeted.

*nem facsoport
egy tölgyes,
összegyűlve az élők,
mások.*

egyedül az ötlet kering
föld és a hold közt.
igényt tart rád,
nem lehetsz fölényes.

beszél, bár más

a csöndje is az állatnak, s nem, ahogy egy pohár bor
számtalan vörös.

kökényt és csipkét is törtem
az úton, láttam vagy olvastam, a lehajolás
állatoknak komoly gesztus, féltudottan
gondoltam ezzel, ismeretlen
karám előtt fényképeztem, szerettem volna közelebb
hajlítani az objektív engedte távnál a lovakat, s jöttek

nézni nagy,
élő szemmel, végül nedves pofával szagolták, rászuszogtak
a kamerára, nem reméltem,
hogymeg valami ebből látszik és jól

a monitoron. mögötte üvegben a csipke és a kökény,
kérted,
csempészném be az őszt a konyhába.

nyílik a víz, a lámpa foszló

szavaknak lebeg.
meglep a tó

olykor ott születőt is,
reggel szárnyai villognak,
hirtelen-illatot nyit szürkületkor,
helyét tölti be a hold
a szemfenéken, áldozat
sincs, mely végleg
elmerül.

*(két melle, két
meglepetés,
mélyig sistergett,
elgördültek a kavicsok)*

köd alá süllyed
a tó, csobbant tükre
alá a fény,

s lejjebb.

monoton rója
álmát a kagyló.

elsodródhatsz.